Oracolul

de Mircea Cărtărescu

Eram în clasa a patra când *IDR-ul* a început să-mi iasă neobișnuit de mare. Deși era o injecţie, nu prea ne era frică de ea, pentru că ne-o făceau în antebraţ, cu un acușor ridicol de mic, ce ne vâra un strop de lichid sub piele. Ne înșiram în faţa ușii cabinetului medical, cu mâneca suflecată și, când ajungeam înăuntru, ne uitam mai întâi cum le face la cei din faţă, ne băteam joc de fetele și mai ales de băieţii fricoși și, când ne venea rândul, întindeam mâna și ne uitam în partea cealaltă. Peste câteva zile veneau să vadă rezultatul. Atunci începea chinul meu.

Prima dată m-a luat prin surprindere. Nici nu mă mai gândisem la micul „vaccin". Cel pe care ţi-l făceau în picior era afurisit rău, a doua zi te durea groaznic și nici nu mai puteai să-ndoi piciorul. Pe lângă el, IDR-ul era un fleac. Asistenta medicală a intrat în clasă și ne-a luat la rând. Eu, deși cel mai mărunţel dintre băieţi, stăteam în ultima bancă, lângă un repetent de două ori cât mine, Puică Ion, pe care, chipurile, trebuia să-l aduc pe calea cea bună. Puică ăsta era un tembel ce nu s-a văzut. La o lecţie de citire cu faimoasa bătrânică ce alunecă iarna pe o pojghiţă de gheaţă și copiii o ajută să se ridice, Puică citise „... și bă-trâ-nica a-lu-ne-că pe o ploș-niţă...". Era dezastru. El a văzut primul IDR-ul meu, la vreo două zile după ce ni-l făcuseră. Cu al lui mi l-am comparat și eu și m-a apucat frica. La el, abia se cunoștea puţină roșeaţă în jurul înţepăturii. La mine era ditamai pata cât o farfurioară, purpurie pe braţul meu subţire. „Bă tebecistule", mi-a zis Puică, „nu mai stau cu tine în bancă!". Copiii s-au adunat în jurul meu și-au început să scandeze: „Of-ti-co-sul! Of-ti-co-sul!" Cuvântul ăsta (cu care m-au zgândărit apoi câţiva ani la rând) m-a mirat la început, fiindcă pentru mine ofticos era ăla care se supără la jocurile de cărţi sau la fotbal: „Te oftici, bă, te oftici!", striga câte unul.

Până să ajungă asistenta medicală la banca mea, copiii din clasă îmi trăgeau cu forţa deasupra pupitrului braţul pe care voiam să mi-l ascund. Îmi amintesc că tremuram din toate încheieturile. Toţi colegii râdeau și se strâmbau la mine. Asistenta mi-a luat braţul, mi-a măsurat pata cu o riglă de plastic și a clătinat din cap. A vorbit puţin în șoaptă cu învăţătoarea. După aceea ne-a dat pauză.

După o vreme mi-au repetat IDR-ul, numai mie, fără să știe colegii din clasă. Mi-a ieșit la fel. Când am văzut iarăși pata crescând, m-am rușinat foarte tare. Eram ofticos și mă păștea preventoriul, cum șoptise asistenta prea tare către Tovarășa, iar copiii auziseră și, cu voci de desene animate, cotcodăceau după mine: „Preventoooooriu! Preventoooooriu!"...

În clasa noastră era o fată Petruţa, foarte bruneţică și-mbrăcată mereu în șorţul de uniformă cel mai decolorat din clasă. Era foarte veselă, sprintenă ca o vrabie și n-avea niciun iubit, cu toate că în clasa noastră aproape toţi aveau iubiţi și iubite, unii chiar mai multe. Ajunseseră chiar să joace gajurile pe sărutate, suiţi pe câte o bancă, și unii nu se pupau numai așa, în aer, sau pe obraz... Mie-mi plăcea de Lili, dar eram atât de sfios că, dacă doar se uita Lili la mine, o și luam la fugă cât puteam. Iar de când cu IDR-ul, nici atât curaj cât înainte nu mai aveam...

Într-o zi, când m-am întors în clasă de la veceu, am găsit mulţi colegi adunaţi în jurul unei bănci. Petruţa le făcea copiilor un oracol, adică le citea niște întrebări dintr-un caiet: dacă au vreun iubit, din ce clasă e, dacă e înalt sau scund, blond sau brunet, dacă învaţă bine etc., și pentru fiecare răspuns trăgea câte-o liniuţă în caiet. Apoi tăia liniuţele câte trei și ieșeau niște cifre: 323, 132, 231 etc. După ele îţi spunea dacă cel la care te gândiseși te iubește sau nu, sau doar îi placi, și mai erau și alte răspunsuri posibile. Toată lumea râdea și se distra. Petruţa tocmai terminase cu ultimul și mai era timp din recreaţie, așa că picasem tocmai la timp. „Fă-i și lu' Tebecistu'", au început să strige, „că poate iubește și el vreo tebecistă de-a lui!". N-am putut să scap, m-au îmbrâncit peste fetele din bancă și așteptau acum ca Petruţa să-nceapă cu întrebările. Dar ea mai întâi n-a vrut, a-nchis repede caietul și-a dat să-l bage în ghiozdan: „Nu mai, gata, vine Tovarășa!" „Fă-i, fato, și lui, că nu vine!", strigă Iosub de lângă ea și-i smulse și caietul, așa că Petruţa trebui să-mi facă și mie oracolul.

Nu știu de ce, m-am gândit chiar la ea. Săraca, avea pielea atât de măslinie... Și părul, nu știu cum, puţin unsuros... Și acasă nu stătea o clipă, făcea treabă, gătea, îngrijea de doi fraţi mai mici, știam de la mama, care aflase la ședinţa cu părinţii. Cu toate astea, își făcea mereu temele, chiar desena bujori și fluturași la colţurile paginii. Petruţa a-nceput să mă-ntrebe. Am dat toate răspunsurile gândindu-mă la ea, dar uitându-

mă-n altă parte, ca să nu înţeleagă nimeni la cine mă gândeam. Și cum dădeam eu răspunsurile, deodată s-a-ntâmplat ceva. Am observat ceva la Petruţa. Cred că doar faptul că nu mai era veselă. Nu știu ce-am simţit, de fapt, dar era ca și cum ceilalţi din jur nu mai contau, de parc-aș fi rămas singur cu ea în sala pustie. Și de parcă ea se prinsese la cine mă gândisem. După ce am dat toate răspunsurile, ea a tras liniuţele și oracolul a ieșit: „Te iubește, dar o ascunde." Toţi au început să râdă.

Ultima oră din ziua aceea, seara târziu, a fost ora de desen. Afară ningea de rupea. Se lăsase întunericul. Fulgii păreau roz și, dacă te uitai mult la ei, ţi se părea că toată clasa zboară în sus, spre cer. Petruţa stătea acum cu mine în bancă, pentru că la ora de desen puteam să ne așezăm cu cine voiam noi, așa că toţi colegii și colegele se mutau cu iubitele și iubiţii lor. Și Petruţa a venit deodată în banca mea. Am plecat în altă bancă, dar ea a venit iar lângă mine. Mi-era groaznic de frică să nu creadă colegii că o iubesc! Până la urmă am lăsat-o. Ne pictam pe foi de bloc mic de desen peisajele de iarnă cu case acoperite de zăpadă și oameni tot de zăpadă. Pictam tocmai hornul încărcat de nea al casei și fumul care ieșea din el când, iarăși, s-a făcut un fel de liniște-n jurul nostru. M-am uitat speriat la Petruţa, dar ea nu pictase absolut nimic, foaia ei era albă ca zăpada. Cum de nu văzusem până atunci? Privea doar în jos, era de parcă ochii ei ar fi fost numai gene. Și, când mă așteptam mai puţin, și-a lăsat încet degetele pătate de cerneală ale mâinii stângi peste mâna mea. Am simţit că-mi bate deodată inima foarte tare, pentru că palma ei mi se ridica pe braţ, împingându-mi încetișor mâneca hainei și a cămășii de uniformă! Încet-încet, dezvăluită de degetele ei, groaznica mea pată roșie se ivea în văzul tuturor, creștea și se lăţea pe măsură ce ea-mi dezvelea braţul tot mai sus, către cot. Și, nu știu cum, nu puteam să mă mișc, să mi-l trag înapoi! Acum, pe mâna mea moale întinsă pe pupitrul jegos, pata cea roșie se vedea cu totul, rotundă și fierbinte. Copiii ceilalţi erau acum un fel de mâzgălitură colorată, iar fulgii de zăpadă se opriseră din căderea lor la ferestre și pâlpâiau nemișcaţi.

Și Petruţa, în liniștea clasei, și-a așezat ușor palma pe marea pată, mai ușor decât ar fi fost atingerea unui fulg, și atunci pata mea a pălit cu încetul, contururile i s-au șters și culoarea a dispărut în câteva minute. Doar înţepătura, ca un punctuleţ negru, mi-a mai rămas. Petruţa s-a uitat din nou la mine, așa, serios și gata să plângă de parc-ar fi luat o notă proastă, după care a fugit în altă bancă, iar eu am rămas năuc, frecându-mi braţul dezgolit.

A doua zi, asistenta a fost foarte mirată. M-au dus la spital și nu au mai găsit nici urmă de microbi în sângele meu. Și părinţii mei au trebuit să umble foarte mult, fiindcă-mi făcuseră deja formele să mă trimită în preventoriu. Acum trebuiau să mă-nscrie din nou la școală, o complicaţie întreagă. Dar măcar se bucurau și ei că nu au un copil tebecist, fiindcă asta ar fi însemnat încă și mai multă bătaie de cap.

De-atunci, IDR-ul nu mi-a mai ieșit niciodată mare, dar colegii mei mi-au zis, totuși, până-ntr-a șaptea, tot Tebecistu'. Petruţa a mai stat la noi în clasă până la sfârșitul trimestrului, apoi părinţii ei s-au mutat în alt cartier. Azi e vânzătoare la raionul de ceasuri al magazinului Cocor. Trec uneori pe-acolo, nu prea des, o-ntreb câte ceva... Îmi răspunde profesional, aruncându-mi doar câte-o scurtă privire. După treizeci de ani, e normal să nu mă mai recunoască.